

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 13 grudnia 2005 r.*

W sprawie T-397/02

Arla Foods AMBA, z siedzibą w Viby (Dania),

Løgismose A/S, z siedzibą w Broby (Dania),

Nordex Food A/S, z siedzibą w Dronninglund (Dania),

Sinai Landmejeri, z siedzibą w Broby,

Andelsmejeriet Sædager, z siedzibą w Hobro (Dania),

Søvind Mejeri, z siedzibą w Horsens (Dania),

Steensgaard Herregårdsmejeri, z siedzibą w Millinge (Dania),

Mejeriet Grambogård I/S, z siedzibą w Tommerup (Dania),

Kirkeby Cheese Export, z siedzibą w Svendborg (Dania),

reprezentowane przez adwokata G. Letta,

strony skarżące,

* Język postępowania: duński.

popierane przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez P. Ormond, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Støvlbæka, J. Iglesiasa Buhiguesa i A.M. Rouchaud-Joët, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Grecką, reprezentowaną przez V. Kontolaimosa, I. Chalkiasa i M. Tassopoulou, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

oraz przez

Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP), z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowaną przez adwokata N. Korogiannakisa,

interwencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „feta” (Dz.U. L 277, str. 10),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- ¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) ustanawia, zgodnie z art. 1, zasady dotyczące wspólnotowej ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, z której mogą korzystać niektóre produkty rolne oraz niektóre środki spożywcze.

2 Zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego „nazwa pochodzenia” oznacza „nazwę regionu, konkretne[go] miejsc[a] lub w wyjątkowych przypadkach kraj[u], używaną do opisu produktu rolnego lub środka spożywczego:

— pochodzącego z tego regionu, konkretnego miejsca lub kraju, oraz

— którego jakość lub cechy charakterystyczne są głównie lub wyłącznie związane z tym szczególnym otoczeniem geograficznym i właściwymi dla niego czynnikami naturalnymi oraz ludzkimi i produkcja którego, przetwarzanie i przygotowywanie odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym”.

3 Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Niektóre tradycyjne geograficzne lub niegeograficzne nazwy określające produkt rolny lub środek spożywczy pochodzący z regionu lub konkretnego miejsca spełniające warunki, o których mowa w ust. 2 lit. a) tiret drugie, są również uważane za nazwy pochodzenia”.

- 4 Na podstawie art. 3 rozporządzenia podstawowego nazwy, które stały się nazwami rodzajowymi, nie mogą być zarejestrowane. Dla celów niniejszego rozporządzenia „nazwa, która stała się nazwą rodzajową”, oznacza nazwę produktu rolnego lub środka spożywczego, która pomimo, że odnosi się do miejsca lub regionu, w którym produkt ten lub środek spożywczy był pierwotnie produkowany albo wprowadzany na rynek, stała się nazwą powszechną produktu rolnego lub środka spożywczego.
- 5 W celu ustalenia, czy nazwa stała się rodzajową, czy też nie, brane będą pod uwagę wszystkie czynniki, w szczególności:
- istniejąca sytuacja w państwie członkowskim, z którego nazwa pochodzi, a także na obszarach spożycia;
 - istniejąca sytuacja w innych państwach członkowskich;
 - odnośne przepisy prawa krajowego i przepisy Wspólnoty.
- 6 Rejestracja oznaczenia produktu rolnego lub środka spożywczego jako chronionej nazwy pochodzenia musi w tym celu spełniać warunki sformułowane przez rozporządzenie podstawowe, a w szczególności musi być zgodna z opisem, określonym w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Rejestracja skutkuje nadaniem nazwie ochrony wspólnotowej.

7 Artykuły 5–7 rozporządzenia podstawowego ustanawiają procedurę rejestracji nazwy zwaną „zwykłą procedurą”, która pozwala każdej grupie, określonej jako stowarzyszenie producentów lub przetwórców tego samego produktu rolnego lub środka spożywczego, lub pod pewnymi warunkami każdej osobie fizycznej i prawnej na złożenie wniosku o rejestrację w państwie członkowskim, w którym znajduje się dany obszar geograficzny. Państwo członkowskie sprawdza, czy wniosek jest uzasadniony i przekazuje go Komisji. Jeżeli Komisja uzna, że nazwa spełnia warunki do objęcia jej ochroną, publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje wymienione w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

8 Artykuł 7 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W ciągu sześciu miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, o którym mowa w art. 6 ust. 2, każde państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec rejestracji.

2. Właściwe władze państw członkowskich zagwarantują, że wszystkie osoby, które mogą wykazać uzasadniony interes ekonomiczny, będą miały wgląd do wniosku. Dodatkowo i stosownie do istniejącej sytuacji w państwach członkowskich, państwa członkowskie mogą udostępnić wniosek innym stronom, których zainteresowanie jest uzasadnione.

3. Każda osoba fizyczna lub prawna, której zainteresowanie jest prawnie uzasadnione, może zgłosić sprzeciw wobec proponowanej rejestracji, wysyłając odpowiednio uzasadnione oświadczenie do właściwych władz państwa członkow-

skiego, w którym ma siedzibę lub w którym została utworzona. Właściwe władze podejmą konieczne środki w celu rozważenia tych uwag lub sprzeciwu w ustalonych terminach.

[...]”.

- 9 Jeżeli żadne państwo członkowskie nie zgłosi Komisji sprzeciwu wobec planowanej rejestracji, nazwa zostaje wpisana do rejestru prowadzonego przez Komisję, zatytułowanego „Rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych”.
- 10 Jeżeli w przypadku dopuszczonego sprzeciwu zainteresowane państwa członkowskie nie dojdą do porozumienia zgodnie z art. 7 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 15 tego rozporządzenia (procedura komitetu regulacyjnego). Artykuł 7 ust. 5 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja, podejmując decyzję, uwzględnia „tradycyjne rzetelne praktyki i faktyczne ryzyko popełnienia pomyłki [wprowadzenia w błąd]”.
- 11 Artykuł 17 rozporządzenia podstawowego ustanawia procedurę rejestracji zwaną „procedurą uproszczoną”, która różni się od zwykłej procedury. Zgodnie z tą procedurą państwa członkowskie informują Komisję, które ze swoich prawnie chronionych nazw lub nazw zwyczajowych chcą zarejestrować zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. Procedura określona w art. 15 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie *mutatis mutandis*. Artykuł 17 ust. 2 zdanie drugie tego rozporządzenia uściśla, że procedura zgłaszania sprzeciwu przewidziana w art. 7 nie ma zastosowania w procedurze uproszczonej.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 12 Pismem z dnia 21 stycznia 1994 r. rząd grecki wystąpił do Komisji z wnioskiem o rejestrację nazwy „feta” jako chronionej nazwy pochodzenia, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.
- 13 W dniu 19 stycznia 1996 r. Komisja przedłożyła utworzonemu na podstawie art. 15 rozporządzenia podstawowego komitetowi regulacyjnemu projekt rozporządzenia zawierającego listę nazw mogących podlegać rejestracji zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego jako chronione oznaczenia geograficzne lub nazwy pochodzenia. Lista ta zawierała również nazwę „feta”. Ponieważ komitet regulacyjny nie wydał w określonym terminie opinii na temat tego projektu, w dniu 6 marca 1996 r. Komisja na podstawie art. 15 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego przedłożyła projekt Radzie. Rada nie podjęła decyzji w wyznaczonym przez art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego terminie trzech miesięcy.
- 14 W rezultacie, w dniu 12 czerwca 1996 r. Komisja przyjęła, zgodnie z art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego, rozporządzenie (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia [podstawowego] (Dz.U. L 148, str. 1). Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 1107/96 nazwa „feta”, wymieniona w części A załącznika do rozporządzenia, w rubryce „Sery” i pod nazwą kraju „Grecja”, została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia.
- 15 Wyrokiem z dnia 16 marca 1999 r. w sprawach połączonych C-289/96, C-293/96 i C-299/96 Dania i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1541 Trybunał stwierdził

nieważność rozporządzenia nr 1107/96 w zakresie, w jakim nazwa „feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia. Trybunał wyjaśnił, że w ramach badania, czy „feta” stanowi określenie rodzajowe, Komisja nie uwzględniła należycie wszystkich czynników, których uwzględnienia wymaga art. 3 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego.

- 16 W następstwie wydania tego wyroku Komisja przyjęła w dniu 25 maja 1999 r. rozporządzenie (WE) nr 1070/1999 zmieniające załącznik do rozporządzenia nr 1107/96 (Dz.U. L 130, str. 18), skreślając nazwę „feta” z rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, jak również z załącznika do rozporządzenia nr 1107/96.
- 17 Po ponownym rozpatrzeniu wniosku o rejestrację złożonego przez rząd grecki, Komisja przedłożyła komitetowi regulacyjnemu projekt rozporządzenia, zgodnie z art. 15 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, proponując zarejestrowanie nazwy „feta”, w oparciu o art. 17 rozporządzenia podstawowego, jako chronionej nazwy pochodzenia w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Ponieważ komitet regulacyjny nie wydał opinii w określonym terminie, Komisja przedłożyła projekt Radzie, zgodnie z art. 15 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego.
- 18 Ponieważ Rada nie wypowiedziała się w przedmiocie projektu w terminie określonym w art. 15 akapit piąty rozporządzenia podstawowego, w dniu 14 października 2002 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 zmieniające załącznik do rozporządzenia nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „feta” (Dz.U. L 277, str. 10, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Na podstawie tego rozporządzenia nazwa „feta” została ponownie zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia i dodano ją do załącznika do rozporządzenia nr 1107/96 w części A, w rubrykach „Sery” i „Grecja”.

Postępowanie

- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 grudnia 2002 r. skarżący wnieśli niniejszą skargę.
- 20 Pismem z dnia 5 lutego 2003 r. Komisja wniosła o zawieszenie postępowania do momentu wydania wyroku w sprawach C-465/02 i C-466/02.
- 21 Pismem z dnia 26 lutego 2003 r. skarżący powiadomili, iż sprzeciwiają się wnioskowi o zawieszenie postępowania.
- 22 Decyzją z dnia 19 marca 2003 r. Sąd oddalił wniosek o zawieszenie postępowania.
- 23 W oddzielnym piśmie, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 czerwca 2003 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu.
- 24 W dniu 20 sierpnia 2003 r. skarżący złożyli pisemne uwagi odnośnie do tego zarzutu.
- 25 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniach 16 kwietnia i 9 maja 2003 r. Republika Grecka i Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) (Zrzeszenie greckich przedsiębiorstw produktów mlecznych) wniosły o dopuszczenie ich do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji.

- 26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 maja 2003 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wniosło o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżących.
- 27 Postanowieniem z dnia 8 września 2003 r. Republika Grecka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów.
- 28 W dniu 21 października 2003 r. Republika Grecka przedłożyła uwagi na piśmie, popierając żądania Komisji.
- 29 Postanowieniem z dnia 23 marca 2004 r. SEV-GAP zostało dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.
- 30 W dniu 10 maja 2004 r. SEV-GAP przedłożyło uwagi na piśmie, popierając żądania Komisji.
- 31 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie złożyło uwag interwenienta w wyznaczonym terminie.

Żądania stron

- 32 W skardze skarżący wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

33 Podnosząc zarzut niedopuszczalności, Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

34 W uwagach odnoszących się do zarzutu niedopuszczalności skarżący wnoszą do Sądu o oddalenie zarzutu niedopuszczalności.

35 W uwagach interwenientów Republika Grecka i SEV-GAP wnoszą do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

36 Niniejszą skargą skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

37 Komisja, podobnie jak Republika Grecka i SEV-GAP interweniujący po jej stronie, uważają, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ skarżący nie są legitymowani do jej wniesienia w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Republika Grecka podnosi ponadto, że skarga została wniesiona po terminie.

38 Zgodnie z art. 114 § 1 regulaminu Sąd może na wniosek strony rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy. Zgodnie z § 3 tego samego artykułu, jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania odbywa się ustnie. W niniejszym przypadku Sąd uważa, iż w wyniku zbadania akt sprawy okoliczności sprawy są mu wystarczająco dobrze znane, by mógł on orzec w przedmiocie wniosku bez konieczności otwierania procedury ustnej.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, podniesionego przez Republikę Grecką, opartego na wniesieniu skargi po terminie

39 Republika Grecka podnosi, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona po terminie. Ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało opublikowane w dniu 15 października 2002 r., a skarga została wniesiona dopiero w dniu 19 grudnia 2002 r., nie został dochowany dwumiesięczny termin, o którym mowa w art. 230 akapit piąty WE.

- 40 Należy stwierdzić, że zarzut niedopuszczalności jest oczywiście bezzasadny. Mianowicie zgodnie z art. 102 § 1 regulaminu termin na złożenie skargi zaczyna biec dopiero poczynając od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania danego aktu. Do tego dochodzi przedłużenie terminu ze względu na odległość, o którym mowa w art. 102 § 2 regulaminu, czyli dziesięć dodatkowych dni. Tym samym niniejsza skarga została wniesiona w terminie.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na braku legitymacji czynnej skarżących

Argumenty uczestników

- 41 Komisja, Republika Grecka i SEV-GAP podnoszą, że skarga dotyczy rozporządzenia o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi WE i że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy skarżących indywidualnie.
- 42 Skarżący uważają skargę za dopuszczalną. Podnoszą, że okoliczność, iż zaskarżone rozporządzenie jest rozporządzeniem o charakterze generalnym, nie wyklucza, iż dotyczy ich ono indywidualnie i bezpośrednio. Podnoszą oni w tym względzie pięć zarzutów.
- 43 Po pierwsze skarżący podnoszą, że rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie w zakresie, w jakim posiadają oni szczególne prawo do posługiwania się nazwą „feta” lub „dansk Feta”. Uważają tym samym, że zaskarżone rozporządzenie narusza z jednej strony ich historycznie ustalone prawo do używania nazwy „feta”, a z drugiej strony ich prawa jako producenta duńskiego do używania prawnie chronionej nazwy „dansk Feta”, ponieważ przyznaje ono producentom greckim wyłączne prawo do

używania nazwy „feta”. Zarzucają oni, że produkują ser feta pod nazwą „dansk Feta” zgodnie z ustawodawstwem duńskim, które zastrzega prawo do używania tej nazwy dla duńskich producentów fety. Podnoszą ponadto, że nazwa „dansk Feta” ma charakter „znaku jakości” pozwalającego na wskazanie, że produkt spełnia pewne określone przez prawo kryteria dotyczące pochodzenia, składu, metody produkcji lub jakości produktu.

44 Na poparcie swojej argumentacji skarżący odwołują się do wyroku Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, jak również do postanowień Sądu z dnia 26 marca 1999 r. w sprawie T-114/96 Biscuterie-confiserie LOR i Confiserie du Tech przeciwko Komisji, Rec. str. II-913 oraz z dnia 30 stycznia 2001 r. w sprawie T-215/00 La Conquete przeciwko Komisji, Rec. str. II-181.

45 W tym względzie utrzymują oni, że zgodnie z tym orzecznictwem przysługuje im szczególne prawo podobne do prawa nabytego na szczeblu krajowym, ponieważ przyznane im zostało w Danii chronione prawo do używania nazwy „dansk Feta”, które dało im ochronę analogiczną do ochrony przyznanej przez rozporządzenie nr 2081/92. Prawo to, z którego czynią użytek w sposób systematyczny, jest według skarżących specyficzne dla producentów duńskich, którym rejestracja nazwy „feta” wyrządziła szkodę poprzez uniemożliwienie im używania nazwy powszechnie akceptowanej wśród konsumentów.

46 Po drugie skarżący uważają, że ich sytuacja jest zindywidualizowana, ponieważ reprezentują oni największą produkcję sera feta w Unii Europejskiej. Arla Foods AMBA jest największym producentem sera feta we Wspólnocie z produkcją 15 609 ton w 2001 r. Ponadto całkowita produkcja skarżących wynosiła średnio 39% całkowitej produkcji sera feta w Unii Europejskiej w latach 1988–1995 i 13% w 2001 r.

- 47 Po trzecie skarżący podnoszą, że ich sytuacja jest zindywidualizowana ze względu na konsekwencje, z punktu widzenia konkurencji, rejestracji nazwy „feta” z wyłączną korzyścią dla producentów greckich. Twierdzą oni w tym względzie, że w następstwie tej rejestracji jako greckiej nazwy pochodzenia ich pozycja na rynku będzie naruszona i to tym bardziej, że producenci greccy, którzy jako jedyni mają prawo do używania nazwy „feta”, są największymi konkurentami skarżących na rynku europejskim.
- 48 Po czwarte skarżący uważają, że jeśli Komisja ma obowiązek uwzględniania dla niektórych podmiotów indywidualnych konsekwencji, jakie spowoduje akt, który zamierza przyjąć, to podmioty te mogą być zindywidualizowane. Ich zdaniem w niniejszym przypadku Komisja znajduje się w takiej sytuacji, zwłaszcza mając na względzie art. 3 rozporządzenia podstawowego, z którego wynika, że Komisja ma obowiązek uwzględniania produktów istniejących i w sposób zgodny z prawem wprowadzanych do obrotu w innych państwach członkowskich, mając na uwadze ewentualny sprzeciw wobec rejestracji nazwy pochodzenia. Skarżący powołują na poparcie swojej argumentacji wyrok Sądu z dnia 3 maja 2002 r. w sprawie T-177/01 Jégo-Quéré przeciwko Komisji, Rec. str. II-2365.
- 49 Po piąte skarżący podnoszą, że rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej. Twierdzą, że nie mogli otrzymać odpowiedzi na pytanie prejudycjalne przedłożone Trybunałowi w sprawie C-317/95 *Canadane Cheese Trading AMBA*, Rec. str. I-4681, z powodu jego wycofania przez sąd krajowy. Podnoszą ponadto, że w okresie przejściowym nie mogą wszcząć postępowania przed sądami krajowymi, ponieważ dopiero po upływie tego okresu przejściowego sprzedaż sera pod nazwą „dansk Feta” spowoduje dla nich konsekwencje prawne. Utrzymują w końcu, że pojęcie interesu indywidualnego musi być stosowane w sposób identyczny do producentów greckich i duńskich. Zważywszy, że w sytuacji gdyby grecki wniosek o rejestrację nazwy „feta” został odrzucony, producenci greccy byłiby uprawnieni do kwestionowania tej decyzji, to samo powinno stosować się do skarżących odnośnie do niekorzystnej dla nich decyzji.

Ocena Sądu

- 50 Na podstawie art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.
- 51 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem kryterium odróżniającego rozporządzenie od decyzji należy poszukiwać w charakterze generalnym danego aktu lub jego braku (postanowienia Trybunału z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie C-10/95 P Asocarne przeciwko Radzie, Rec. str. I-4149, pkt 28 oraz z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawie C-87/95 P CNPAAP przeciwko Radzie, Rec. str. I-2003, pkt 33). Akt ma charakter generalny, jeśli ma on zastosowanie w obiektywnie określonych sytuacjach i wywołuje skutki prawne dla kategorii osób określonych w sposób abstrakcyjny (zob. wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 55 i przywołane tam orzecznictwo).
- 52 W tym przypadku zaskarżone rozporządzenie zapewnia nazwie „feta” ochronę przewidzianą w rozporządzeniu podstawowym dla nazwy pochodzenia. Ochrona ta polega na tym, że używanie nazwy „feta” zastrzeżone jest dla producentów pochodzących z określonego obszaru geograficznego, których produkty spełniają nałożone na produkcję fety wymogi geograficzne i jakościowe określone w opisie produktu. Zaskarżone rozporządzenie przyznaje wszystkim przedsiębiorstwom, których produkty spełniają przewidziane wymogi geograficzne i jakościowe, prawo do wprowadzania ich do obrotu pod powyższą nazwą i odmawia tego prawa tym wszystkim przedsiębiorstwom, których produkty nie spełniają tych warunków, identycznych dla wszystkich przedsiębiorstw. Zaskarżone rozporządzenie ma zastosowanie zarówno do wszystkich producentów fety — tak obecnych, jak i przyszłych — uprawnionych do używania tej nazwy, jak też do tych wszystkich, którzy będą mieć zakaz używania jej po upływie okresu przejściowego. Nie dotyczy ono jedynie producentów z państw członkowskich, ale wywiera również skutki prawne w stosunku do nieznaney liczby producentów z krajów trzecich, którzy obecnie lub w przyszłości chcieliby importować ser feta do Wspólnoty (postanowienie Sądu z dnia 6 lipca 2004 r. w sprawie T-370/02 Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2097, pkt 54).

- 53 Tym samym zaskarżone rozporządzenie stanowi akt o charakterze generalnym w rozumieniu art. 249 akapit drugi traktatu WE. Ma ono zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji i wywołuje skutki względem abstrakcyjnie określonych kategorii osób (postanowienie w sprawie Alpenheim-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 52 powyżej, pkt 55). Charakter generalny wynika poza tym z przedmiotu spornej regulacji, który stanowi ochrona ze skutkiem erga omnes na obszarze całej Wspólnoty Europejskiej oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zarejestrowanych zgodnie z prawem.
- 54 Jednakże nie jest wykluczone, że przepis mający charakter normatywny ze względu na swą naturę prawną oraz zakres obowiązywania może dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej w sposób indywidualny. Tak jest w przypadku, gdy rzeczony akt dotyczy osoby ze względu na pewne szczególne dla niej cechy lub okoliczność faktyczną charakteryzującą ją w odniesieniu do każdej innej osoby, i z tego powodu indywidualizuje ją w sposób analogiczny do sposobu, w jaki byłby zindywidualizowany adresat decyzji (wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223 i w sprawie Codorníu przeciwko Radzie, pkt 44 powyżej, pkt 19 i 20; postanowienie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 52 powyżej, pkt 56).
- 55 W tym przypadku żaden z argumentów przedstawionych przez skarżących nie pozwala wyróżnić najmniejszej cechy, która byłaby im szczególna lub okoliczności faktycznej, która by ich charakteryzowała i z tego względu indywidualizowała ich w stosunku do innych zainteresowanych podmiotów gospodarczych. Przeciwnie, zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżących przedsiębiorstw jedynie ze względu na ich cechę jako uczestników obrotu, produkujących i wprowadzających na rynek ser, który nie spełnia wymogów używania chronionej nazwy pochodzenia „feta”. Zaskarżone rozporządzenie dotyczy zatem skarżących w tym samym stopniu co innych przedsiębiorstw, których produkty również nie spełniają wymogów właściwych przepisów wspólnotowych.
- 56 Po pierwsze odnośnie do argumentu, zgodnie z którym rozporządzenie dotyczy skarżących indywidualnie, ponieważ posiadają oni szczególne prawo do używania nazwy „feta” lub „dansk Feta”, należy przede wszystkim zauważyć, że bezsporne jest,

iż ta przywoływana nazwa „dansk Feta” nie stanowi nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego chronionego zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. Jednak w odróżnieniu od sytuacji w dziedzinie znaków towarowych, gdzie zachodzi współlistnienie systemu ochrony zorganizowanego na poziomie krajowym i wspólnotowym, wspomniane nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficzne mogą korzystać z ochrony w każdym państwie członkowskim jedynie, jeżeli są zarejestrowane na poziomie wspólnotowym zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. Należy ponadto zauważyć, że skarżący nie twierdzili także, iż Królestwo Danii zgłosiło Komisji, na podstawie art. 17 rozporządzenia podstawowego, nazwę „dansk Feta” jako nazwę prawnie chronioną w Danii. Wynika z tego, że rozporządzenie duńskie nie może nadawać skarżącym szczególnego prawa analogicznego do prawa do znaku towarowego posiadanego przez skarżącą w sprawie Codorniu przeciwko Komisji, pkt 44 powyżej.

57 Należy następnie stwierdzić, że skarżący nie wykazali, iż używanie nazwy „feta” lub „dansk Feta”, na które się powołują, wynika ze szczególnego prawa analogicznego do prawa, które uzyskali na poziomie krajowym lub wspólnotowym przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia i które zostało naruszone przez to rozporządzenie w rozumieniu wyroku w sprawie Codorniu przeciwko Komisji, pkt 44 powyżej.

58 Okoliczność, iż skarżący od dawna wprowadzają na rynek swoje produkty pod nazwą „feta” lub „dansk Feta”, nie przyznaje skarżącym żadnego specyficznego prawa w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa. Sytuacja skarżących nie różni się z tego powodu od sytuacji innych producentów, którzy także wprowadzali na rynek swoje produkty jako „feta” lub „dansk Feta” i którzy nie mogą już stosować tej nazwy, obecnie chronionej w wyniku jej rejestracji jako nazwy pochodzenia (zob. podobnie postanowienie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 52 powyżej, pkt 66).

59 Istnienie duńskiego ustawodawstwa dotyczącego nazwy „dansk Feta” nie może podważyć tego wniosku.

- 60 Z jednej strony ustawodawstwo to nie powoduje indywidualizacji sytuacji skarżących, jako że ma ono zastosowanie do wszystkich podmiotów produkujących sery spełniające kryteria określone duńskim ustawodawstwem.
- 61 Z drugiej strony ustawodawstwo to nie daje skarżącym żadnego szczególnego prawa. Jak wynika bowiem z akt sprawy oraz z wyroku w sprawie Dania i in. przeciwko Komisji, pkt 15 powyżej (pkt 63), zgodnie z którym „według rządu duńskiego od 1963 r. istniały w tym państwie normy wymagające, aby feta tam produkowana posiadała etykiety oznaczające ją wyraźnie jako »fetę duńską«”, ustawodawstwo duńskie, powołane przez skarżących, ogranicza się do nałożenia obowiązku wskazania pochodzenia danego sera.
- 62 Rzeczone uregulowanie nie stanowi więc środka przyznającego skarżącym szczególnego prawa, a wręcz przeciwnie nakłada na nich obowiązek podania na ich produktach informacji „dansk”, aby móc produkować i wprowadzać do obrotu w Danii ser feta.
- 63 Skarżący nie mogą zatem powoływać się na ustawodawstwo duńskie, aby podnosić, że znajdują się w szczególnej sytuacji, uzasadniającej przyznanie im prawa do skargi przeciwko zaskarżonemu rozporządzeniu, w odróżnieniu od wszystkich innych producentów sera feta we Wspólnocie, zwłaszcza we Francji lub w Niemczech, którzy mogli swobodnie produkować i wprowadzać na rynek ser feta bez obowiązku dodawania określenia wskazującego pochodzenie geograficzne ich produktów.
- 64 Skarżący podnoszą również, że uregulowanie duńskie należy rozumieć jako wprowadzające znak jakości.

- 65 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że jak to wynika z akt sprawy, rzezone uregulowanie duńskie nie zostało przyjęte dla ochrony lub dowartościowania ewentualnych szczególnych cech właściwych fecie duńskiej, ale odpowiada konieczności zapewnienia konsumentowi uczciwej i prawidłowej informacji w celu uniknięcia ryzyka pomyłki z grecką fetą. Ustawodawstwo duńskie przewiduje poza tym również dodanie przymiotnika „duński” do każdej serii innych serów produkowanych w Danii, które historycznie pochodzą z innych państw członkowskich lub państw trzecich (grana, munster, gouda, itd.).
- 66 Następnie należy stwierdzić, że skarżący ani nie przedstawili powodów mogących wykazać, że rzezone uregulowanie może być traktowane jako ustanawiające znak jakości, ani nie byli w stanie uzasadnić zgodności takiego znaku jakości z art. 28 WE i 30 WE. Z orzecznictwa wynika bowiem, że prawo do oznaczenia jakości może — za wyjątkiem reguł mających zastosowanie w dziedzinie nazw pochodzenia i oznaczenia pochodzenia — zależeć wyłącznie od obiektywnych nieodłącznych cech, z których wynika jakość produktu w stosunku do takiego samego produktu o niższej jakości, ale nie z lokalizacji geograficznej takiego lub innego stadium jego produkcji, i że te oznaczenia jakości nie muszą być związane z krajową lokalizacją procesu produkcji rzeczonych produktów, ale wyłącznie z istnieniem obiektywnych nieodłącznych cech, które nadają produktom prawnie wymaganą jakość (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 12 października 1978 r. w sprawie 13/78 Eggers, Rec. str. 1935, pkt 24 i 25; z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie C-325/00 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-9977 i z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-6/02 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-2389).
- 67 W każdym razie, nawet zakładając, że wspomniane uregulowanie duńskie może być uważane za ustanawiające znak jakości, ta jedna okoliczność nie wystarczy do indywidualizacji skarżących względem każdego producenta fety spełniającego obowiązki nałożone tym uregulowaniem.
- 68 Należy ponadto sprecyzować, że brak szczególnego prawa przyznanego skarżącym jest potwierdzony okolicznością, iż ich sytuacja jest wyraźnie uregulowana w ogólny i abstrakcyjny sposób w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, który

przewiduje okres przejściowy zapewniający przy zachowaniu pewnych warunków wszystkim wytwórcom bez wyjątku wystarczająco długi czas na dostosowanie się dla uniknięcia szkody (zob. podobnie postanowienie Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 52 i 54 powyżej, pkt 66). Okoliczność, że system przejściowy dotyczy skarżących, nie wystarczy do ich zindywidualizowania.

- 69 Po drugie odnośnie do twierdzenia, iż sytuacja skarżących jest zindywidualizowana, ponieważ produkują oni znaczną część sera feta w Unii Europejskiej, wystarczy przypomnieć, że okoliczność, iż przedsiębiorstwo posiada dużą część danego rynku, nie wystarczy sama w sobie do wyróżnienia go w stosunku do każdego innego podmiotu gospodarczego, którego dotyczy zaskarżone rozporządzenie (postanowienia Sądu z dnia 9 listopada 1999 r. w sprawie T-114/99 CSR Pampryl przeciwko Komisji, Rec. str. II-3331, pkt 46 oraz Alpenhain-Camembert-Werk i in. przeciwko Komisji, pkt 52 powyżej, pkt 58).
- 70 Po trzecie odnośnie do argumentu dotyczącego uwzględnienia, w celach indywidualizacji sytuacji skarżących, konsekwencji z punktu widzenia konkurencji rejestracji nazwy „feta” z korzyścią dla producentów greckich, należy przypomnieć, że w każdym wypadku okoliczność, iż akt o charakterze generalnym może powodować konkretne skutki różne dla różnych podmiotów prawa, do których ma on zastosowanie, nie charakteryzuje ich względem wszystkich innych zainteresowanych podmiotów, tak więc, w tym wypadku, stosowanie tego aktu odbywa się na mocy obiektywnie określonej sytuacji (wyrok Sądu z dnia 22 lutego 2000 r. w sprawie T-138/98 ACAV i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-341, pkt 66 i postanowienie w sprawie La Conquete przeciwko Komisji, pkt 44 powyżej, pkt 37).
- 71 Poza tym Trybunał wyraźnie potwierdził, że okoliczność, iż dany skarżący w chwili przyjęcia rozporządzenia dotyczącego rejestracji nazwy pochodzenia znajduje się w takiej sytuacji, iż musi przystąpić do dostosowania swojej struktury produkcyjnej w celu spełnienia warunków nim przewidzianych, nie wystarczy, aby akt dotyczył go

indywidualnie w sposób analogiczny jak adresata aktu (postanowienie w sprawie La Conqueste przeciwko Komisji, pkt 44 powyżej, pkt 35).

- 72 Po czwarte odnośnie do argumentacji skarżących dotyczącej rzekomego obowiązku uwzględnienia przez Komisję sytuacji skarżących podczas przyjmowania rozporządzenia, nie można wnioskować z samego stwierdzenia, iż Komisja ma obowiązek zaznajomić się z negatywnymi konsekwencjami, jakie dany akt może mieć dla pewnych przedsiębiorstw, iż akt dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 P Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. str. I-3483, pkt 75).
- 73 W końcu po piąte, jeżeli chodzi o argument skarżących oparty na wymogu skutecznej ochrony sądowej, należy przede wszystkim zauważyć, że bezpośrednia skarga o stwierdzenie nieważności skierowana do sądu wspólnotowego nie może być rozpatrzona nawet gdyby, po dokładnym zbadaniu przez tego sędziego krajowych przepisów proceduralnych, można było udowodnić, że nie zezwalają one jednostce na wniesienie skargi pozwalającej jej na zakwestionowanie ważności podważanego aktu wspólnotowego (postanowienie Trybunału z dnia 12 grudnia 2003 r. w sprawie C-258/02 P Bactria przeciwko Komisji, Rec. str. I-15105, pkt 58).
- 74 Poza tym Trybunał ustalił wyraźnie odnośnie do warunku indywidualnego interesu wymaganego przez art. 230 akapit czwarty WE, że o ile prawdą jest, iż musi on być interpretowany w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej przy uwzględnieniu różnych okoliczności, które indywidualizują skarżącego, to taka interpretacja nie może doprowadzić do odrzucenia tego warunku, który został przewidziany w sposób wyraźny w traktacie, bez przekroczenia kompetencji przyznanych sądom wspólnotowym w traktacie. Wynika z tego, że w przypadku niespełnienia tego warunku osoba fizyczna lub prawna nie ma w żadnych wypadku zdolności do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia (wyroki Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36, 37 i 39 oraz z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-263/02 P Komisja przeciwko Jégo-Quéré, Rec. str. I-3425, pkt 33).

- 75 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy indywidualnie duńskich producentów sera feta w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.
- 76 Wynika z powyższego, że ponieważ zaskarżone rozporządzenie stanowi akt o charakterze generalnym i nie dotyczy skarżących z powodu pewnych szczególnych dla nich okoliczności lub ze względu na okoliczność faktyczną odróżniającą ich w stosunku do każdej innej osoby i z tego powodu ich indywidualizującą, skarga jest niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

- 77 Na podstawie art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ich kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.
- 78 Na podstawie art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W niniejszym przypadku Republika Grecka i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.
- 79 Na podstawie art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu interwenienci inni niż państwa członkowskie oraz instytucje mogą zostać obciążeni własnymi kosztami. W niniejszym przypadku należy podjąć decyzję o obciążeniu kosztami SEV-GAP.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) Skarżący zostają obciążeni kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.**
- 3) Republika Grecka i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) zostają obciążone kosztami własnymi.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 grudnia 2005 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger